

Interview met J. van der Linden, Landstrijdbeweg 12, Rijswijk
(Gid.) (geboren 15 december 1917), in 1940 opi sid en
mitrailleursschutter bij 3e sectie van 1-III-8 R.I.
Afgenomen door P.H. Kamphuis en H. Amersfoort, Sectie Militaire
Geschiedenis LAS, in Rijswijk op 19 april 1990.

Ik ben in 1936 voor mijn nummer opgekomen en ben 5½ maand, dus tot maart 1937, voor eerste oefening onder de wapenen geweest. Ik ben bij de algemene mobilisatie van 28 augustus 1939 weer opgekomen. Wij zijn in Wageningen ingekwartierd in de R.K. Bewaarschool. Rasing was daar mijn slapie. In de slotfase van het gevecht zat ik, als steeds, in het mitrailleurnest, met Sprukkelhorst, de helper. Blom was daar meestal ook. Meijerink heeft lange tijd ook in het mitrailleurnest gezeten omdat hij bang was. Hij kermde en huilde, wilde zich alsmaar overgeven en was zijn geweer kwijt. Toen de Duitsers ook van achteren bij de stelling kwamen, viel Nagelhout, die aan de rugzijde de wacht had gehouden, ook weer de stelling binnen. Hij vroeg of er wat aan te doen was. Blom en ik - en ik meen dat Van Oostrum, Albers en Rasing ook meededen, doch de juiste namen weet ik niet zeker - hebben toen handgranaten gegooid. De Duitsers konden achter de stelling komen omdat ik een deel van de weg naar Wageningen niet met de mitrailleur bestrijken kon. Uiteindelijk besloot Blom dat wij ons moesten overgeven. Die heeft toen een poetslap omhoog gestoken en toen hebben wij ons overgegeven. Het uitdrijven uit de stelling door de Duitsers heb ik wel gezien, maar ik had - omdat ik me met Blom heb teruggetrokken in het mitrailleurnest om uit het gedrang te blijven - geen uitzicht op de uitgang van de stelling. Ik weet echter zeker dat niemand nog een wapen had toen wij uit de stelling gingen, want wie zijn wapen had gehouden was vast en zeker al in de stelling doodgeschoten.

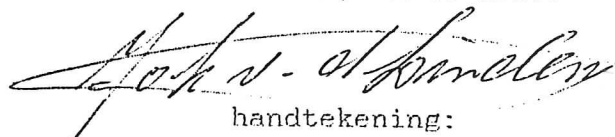
Ik heb ook niet gezien wie als eerste uit de stelling ging, maar dat moeten Migchelbrink en Riggeling zijn geweest aangezien zij zijn neergeschoten. Zij wilden ons allemaal dood schieten. De Duitsers waren door het dolle heen. Na de overgave zetten ze drie mitrailleurs voor ons om ons dood te schieten, maar dat werd juist verhinderd door een luitenant. Daarna dreven ze ons voor zich uit door andere stellingdelen; dat waren stellingen verder naar achter verspreid. We werden naar Wageningen gebracht. De weg stond vol voertuigen en tanks. In Wageningen wilden ze ons tussen de brandende huizen doordrijven. Ze wilden ons voortdurend

afmaken. Dat was voor hun heel gewoon. In krijgsgevangenschap hebben we nog veel nagepraat over de behandeling door de Duitsers en het neerschieten van Migchelbrink en Riggeling. De meeste tijd zaten we in Neubrandenburg, Stalag II A-17.

De blz. 218 uit Uw boek *Mei 1940*, die U mij voorleest is een correcte weergave van de gebeurtenissen. Echter het tijdstip 17.30 moet ± 18.30 zijn geweest en Migchelbrink heeft niet geschoten.

Ik ben op 5 december 1946 door de Commissie Onderscheidingen van ltgen J.J.G. Van Voorst tot Voorst in Den Haag ondervraagd over het sneuvelen van Migchelbrink. Het verhaal dat Meijerink heeft verteld is onjuist. Meijerink was een lafaard en heeft achteraf zijn gedrag willen goedpraten door een stoer verhaal te vertellen. Omstreeks 1945 heb ik mijn belevenissen in de voorpostenstrook op eigen initiatief op papier gezet. De broer van Migchelbrink heeft dat veel later overgetikt en verspreid. Door middel van de vereniging van 8 R.I. ben ik in de loop der jaren in contact gebleven met Polman, Rasing, Sprukkelhorst, Dubbeldam, Mulder en Jansen, die in Duitsland is omgekomen, en met sergeant-majoor Blom toen deze nog leefde. Bij verschillende van hen ben ik op bezoek geweest en zij bij mij. Nog steeds onderhoud ik ook goede contacten met Migchelbrink. Onlangs heb ik contact gehad met Rasing (i.v.m. Avro's Televisier) en de broer van Migchelbrink.

Gezien: J. van der Linden
Rijswijk Gld.,

handtekening:

datum:
19 Mei 1990